

СВІТОВІ МОДЕЛІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ В СИСТЕМІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Резюме

В статті проводиться аналіз світових моделей університетської освіти в системі дистанційного навчання. На основі теоретичного аналізу дослідження електронних ресурсів провідних університетів світу, що використовують дистанційну форму навчання було виявлено, що в останні десятиріччя світова університетська спільнота активно розробляла та впроваджувала дистанційні технології навчання.

Процес порівняння та аналізу світового досвіду подолання глобальної кризи, дає розуміння можливості швидкого реагування та створення стратегій реальних дій як окремих університетів, так і світової університетської системи освіти в цілому.

Спираючись на міжнародний досвід, досліджені моделі дистанційного навчання наводять на роздуми про можливості створення об'єднаних освітніх програм розроблених науковцями провідних вітчизняних університетів. Оскільки в Україні дистанційна освіта або її елементи запроваджуються в основному в університетському середовищі.

Зокрема, встановлено, що на тлі глобалізаційних світових процесів відбувається зростання конкуренції на ринку дистанційних освітніх послуг, що обумовлює необхідність реформування вітчизняної системи вищої освіти, стимулювання університетів активно використовувати методики навчання, засновані на застосуванні інформаційно комунікаційних технологій, які дозволяють закладам освіти підвищити якість дистанційного і традиційного навчання.

В статті доведено, що лідери світової дистанційної освіти активно використовують електронне навчання, засноване на комп'ютерних освітніх середовищах, доступних через глобальну мережу Інтернет.

Розглянутий досвід особливостей використання дистанційного навчання надає можливість зрозуміти глобальні процеси, які відбуваються на різних рівнях світової освіти. Отже, вивчення світового досвіду розвитку і застосування дистанційного освіти у вищій школі дозволить удосконалити моделі дистанційного навчання, що застосовуються вітчизняними університетами. Подальше вивчення даного досвіду буде сприяти успішному розвитку дистанційної університетської освіти в Україні.

Ключові слова: міжнародний досвід; моделі дистанційної освіти; навчання; освіта; освітні технології.

Вступ. Сучасна університетська освіта в Україні, в умовах пандемії коронавірусу, потребує загальної трансформації навчального процесу шляхом

широкого застосування дистанційних освітніх технологій, які спрямовані на формування вміння збирати необхідну інформацію, самостійно здобувати нові знання, робити висновки й умовиводи. Це пов'язано з тим, що саме дистанційне навчання, як інноваційний освітній процес з використанням інформаційно-комп'ютерних технологій допомагає студентам якнайкраще реалізовувати власні освітні цілі, спрямовані на розвиток особистості.

Відомо, що традиційна (класична) модель системи освіти університету, представляючи собою академічну систему передачі студентам чітко структурованих, універсальних елементів знань, культури та досягнень науки, була зорієнтована на підготовку перспективної, високоосвіченої та культурної людини для майбутнього суспільства. Однак, у зв'язку з поширенням засобів масової інформації, коли люди перестають здобувати своїм розумом інформацію, а стають лише її споживачами, образ університету сьогодні стає все складніше визначити та спрогнозувати, бо мета прогнозування полягає не стільки у формуванні образу майбутнього університету, скільки в оцінці потенціалу університету як моделі організаційно-педагогічної системи освіти та її мобільності. Крім того, всесвітня пандемічна криза 2020 року сприяла впровадженню в життя та освітні системи багатьох країн технологічних процесів і моделей мислення, які раніше вважалися неможливими та пристосуванню до нових реалій за допомогою змін та інновацій.

Мета статті. Аналіз сучасних моделей університетської освіти як фундаменту для глобальної системи дистанційного навчання. **Завдання дослідження.** 1. Проаналізувати рівень розвитку освітньо-інформаційних середовищ в світових моделях сучасної освіти 2. Визначити основні тенденції розвитку університетської системи освіти.

В ході роботи були застосовані наступні **методи дослідження:** логіко-системний аналіз наукових праць з педагогіки, філософії, психології, методологічної літератури з проблеми; узагальнення та систематизація наукових положень з теми дослідження; логіко-структурне моделювання передового зарубіжного досвіду провідних університетів, що використовують

дистанційну форму навчання, а також порівняльний аналіз світових моделей дистанційної освіти.

Результати. Дослідженням проблем дистанційної та інноваційної освіти займалось багато як вітчизняних так і зарубіжних науковців. Результати дослідження орієнтовані на значущість створення нового зразка освіти висвітлені в роботах: Дж. Андерсена, І. Беха, М. Бутирінова, Ст. Віллера, Т. Едварда, Г. Козлакової, Е. Лузік, О. Попової, В. Рибалка, Б. Шуневич та ін.

Поширення дистанційної форми навчання у всіх розвинених країнах є закономірним етапом розвитку і адаптації освіти до сучасних умов, а саме: заклади вищої освіти поступово змінюють принципи організації освітнього процесу, створюючи умови для реалізації більш гнучкого, індивідуалізованого навчання, що реалізується в віртуальному інформаційно-освітньому середовищі. В цих умовах перед освітньою системою стоїть нове і непросте завдання – формування та розвиток мобільної особистості, здатної до самовдосконалення та саморозвитку шляхом навчання протягом усього життя.

Ця парадигма знайшла відображення у створенні, функціонуванні та розвитку нових моделей університетської освіти в системі дистанційного навчання. Наприклад, у Відкритому університеті Великобританії (Britain Open University, 2020), який має 400 навчальних центрів де проходять навчання більше ніж 200 тис. студентів та майже 3 мільйони людей отримали освіту за програмами дистанційного навчання. Іспанський національний університет дистанційної освіти (Universidad Nacional de Educacion a Distancia, 2020), має свої філіали не тільки в Іспанії, Латинській Америці та США, але ще й у інших європейських країнах, таких як Німеччина, Франція, Великобританія, Бельгія, Швейцарія, Італія. Університет вважається одним із самих великих університетів Європи, в якому навчається 205 тис. студентів за 27 напрямками бакалаврської підготовки та 45 магістерськими освітніми програми.

Німецька дистанційна освіта зосереджена в Гагенському заочному університеті, який є єдиною державною установою з 50 центрами в Німеччині, Австрії, Голландії, Угорщині, Польщі. Відкритий університет Ізраїлю - це єдиний вищий навчальний заклад, в якому солдати, що знаходяться на дійсній

службі в Армії оборони Ізраїлю, мають право навчатися під час проходження служби, і в склад якого входить більш ніж 60 навчальних центрів.

Стосовно університетів Північної Америки, то вони представлені Массачусетським технологічним інститутом США (MIT), якій є засновником електронного освітнього середовища edX та використовує для навчання більше 300 майданчиків на базі 46 вищих навчальних закладів, так само як і діяльність інтернет-університету Капелла, (Capella University, 2020), в якому навчається більше 34 тис. студентів, середній вік яких становить 40 років.

Яскравим прикладом канадської дистанційної освіти є Канадський університет Атабаски (Athabasca University, 2020), програми якого включають 850 освітніх навчальних програм та 55 напрямів бакалаврської та магістерської підготовки.

Також треба відмітити особливості університетської дистанційної освіти у країнах Азії, яка представлена наступними університетами. По-перше, це Пакистанській відкритий університет імені Аллама Ікбала (Allama Iqbal Open University, 2020), створений у 1974 році. Він був першим в Азії університетом який відрізнявся від інших сміливим нововведенням – наданням можливості жінкам навчатися та залученням до університету молодих людей з віддалених та бідних районів Пакистану, тим самим створивши умови для підвищення рівня грамотності та освіченості у країні. На теперішній час в цьому університеті навчається 1,2 млн. студентів за рік, запропоновано 2 тисячі курсів, він включає в себе 9 регіональних кампусів, 33 регіональних центри, 41 навчальний центр (для очних програм) та 138 регіональних координаційних офісів з частковою зайнятістю. Загальна кількість створених по всьому Пакистану навчальних центрів – 1172.

По-друге, це Таїландський відкритий університет (Sukhothai Thammathirat Open University, 2020), у якому вперше у Південно-Східній Азії було запропоноване дистанційне навчання та вже у 1982 році ЮНЕСКО відмітила STOU як провідну установу з інновацій у вищій освіті для країн Азії та Тихого океану.

По-третє, це Корейський національний відкритий університет (Korea National Open University, 2020), в якому створюються умови для дистанційного навчання, як майбутніх спеціалістів в різних сферах діяльності так і людей вікової категорії від 40 років, яким надають можливості навчатися протягом всього життя. Цікавим є той факт, що у Корейському національному відкритому університеті в рамках державного проекту країни розроблені безкоштовні програми та курси, метою яких є передача знань та досвіду в різних сферах, в яких людина зацікавлена, які допомагають їй самореалізуватися та отримувати більше задоволення від життя. Крім того, у рамках співпраці університету з національними та місцевими органами влади, приватними підприємствами, корпораціями тощо, виконуються спільні дослідження, розробляються різноманітні освітні контенти для сфер бізнесу, державного управління, освіти, що спрямовані на потреби кожної установи та можуть бути у формі індивідуальних курсів на замовлення. Ці дії мають на меті, забезпечити попит на кваліфікованих фахівців і допомагають поліпшити загальні та спеціальні здібності людини, через вдосконалення професійних навичок, тим самим, створивши умови для успішної неперервної освіти.

Наступним розглянемо Індонезійський університет Тербука (Universitas Terbuka, 2020), в якому навчаються понад 170 000 студентів з Малайзії, Саудівської Аравії, Тайваню, Південної Кореї, Японії, Гонконгу та багатьох інших країн. Даний університет входить до десятки кращих мегауніверситетів світу і з 2003 року є одним з членів і засновників «Глобальної мережі мегауніверситетів» (GMUNET), яка являє собою всесвітню мережу відкритих університетів. До складу університету входить 40 регіональних офісів, які розташовані в 34 провінціях Індонезії. Враховуючи те, що ця країна є найбільшою острівною державою у світі з великою кількістю островів, університет регулярно використовує на архіпелазі місцеві радіо- і телестанції для трансляції навчальних програм.

І на останок, розглянемо Національний відкритий університет ім. Індіри Ганді (Indira Gandhi National Open University, 2020) до мережі якого входить 21 школа та 67 регіональних центрів, 2667 навчальних центрів та 29 закордонних

партнерських центрів. Близько 1/5 студентів, а це 20% від усіх студентів Індії, навчаються саме у національному університеті ім. І. Ганді. Студенти можуть обрати навчання із запропонованих 226 академічних програм, включаючи курси на рівні сертифікатів, дипломів та наукових ступенів.

Отже, в результаті нашого дослідження, особливо впродовж останніх десятиліть, в університетських системах освіти різних країн світу ведеться активна робота по впровадженню в практику принципів і технологій дистанційного навчання, режимів віддаленого і гнучкого навчання, яке будується за принципом територіального розподілу та спрямоване на бажання домінувати на ринку освітніх послуг. Підтвердженням цього факту, за даними світової компанії з глобальної аналітики (Global Industry Analysts, 2020), є зростання на 36% обсягу послуг ринку дистанційної освіти протягом останніх років.

Крім цього, в зв'язку з поширенням захворювання на COVID-19, освітні установи змушені в екстремому режимі переводити традиційну модель навчання на цифрову платформу, що викликало безпрецедентний сплеск поширення онлайн-навчання в Google-classroom.

На наш погляд, важливе значення в контексті розглянутого набуває той факт, що існують важливі економічні важелі на вплив та поширення дистанційного навчання. З кожним роком вартість користування, обробки, зберігання та передачі інформації в мережі Інтернет неухильно знижується, в той час як вартість отримання традиційної очної освіти, навпаки, зростає. Також відомо, що великі корпорації вкладають величезні кошти на підтримку та розвиток освітніх програм, підтримавши тим самим, створення нової національної стратегії у своїй країні. Наприклад, провідні китайські телекомунікаційні компанії об'єднали свої зусилля з такими технічними гігантами як Baidu, Alibaba и Huawei, для того, щоб підтримати цифрову навчальну мережу з 7000 серверами із сумарною пропускнуою спроможністю у 90 терабайт в секунду. Співпраця між школами, університетами та підприємствами призвела до розробки всеосяжної освітньої моделі для учнів і студентів всіх форм навчання.

Так само, цей факт знайшов підтвердження у висновках та прогнозуванні компанії з глобальної аналітики (Global Industry Analysts, 2020), яка наводить наступні дані – на сьогоднішній день у всьому світі ринок дистанційної освіти становить приблизно 22.4 млрд. доларів. У зв'язку з ситуацією розповсюдження пандемії COVID-19 прогнозують, що ринок на початок 2027 року зросте до 80.1 млрд. доларів. Більш того, очікується зростання витрат у мільярдах доларів на розвиток дистанційної освіти, і як наслідок, вплив та зростання конкуренції на ринку дистанційних послуг саме таких країн як США, Китаю (прогнозується збільшення витрат на 25%), Японії та Канади (прогнозується збільшення витрат на 15,7% та 18,3% відповідно), Німеччини (прогнозується збільшення витрат на 17,2%).

Як ми бачимо, у всьому світі приділяють дуже важливе значення створенню та розвитку глобальних відкритих освітніх і наукових систем, впровадженню нових освітніх технологій, які спрямовані на накопичення й поширення наукових знань, забезпечення широким верствам населення доступу до різних інформаційних ресурсів.

Дискусія. У ракурсі наведеного заслуговує безумовної уваги порівняльний аналіз особливостей різних світових моделей університетської освіти в системі дистанційного навчання, які відрізняються організаційними структурами та способами їхньої реалізації.

Так, однією з моделей університетської дистанційної освіти стала організація навчання на базі одного університету зі значним професорським науковим складом, який прагнув до формування власних освітніх програм, де існує класична денна форма. У такий спосіб сформоване навчання в Оксфордському та Кембриджському університетах Англії, у Шеффілдському університеті Шотландії, у Пенсільванському університеті США, в Австралії та університеті Південного Уельсу.

Друга модель університетської дистанційної освіти спрямована на організацію навчання на базі декількох університетів, де кооперація університетів обумовлена всезростаючими вимогами до якості освіти, а саме: кожен з університетів такого консорціуму залучає найкращих професорів,

Нобелівських лауреатів до розробки унікальних за рівнем та якістю курсів. У такий спосіб організовано навчання у Балтійському університеті, у Швеції, де в консорціум об'єдналися більше п'ятдесяти університетів балтійського регіону. В Австралії у консорціум об'єдналися дев'ять університетів, що створили «Відкрите навчання Австралії (Open Learning Australia)» за 150 дисциплінами.

Третьою з університетських моделей дистанційної освіти стала організація навчання на базі одного спеціально створеного університету – підприємства. У такий спосіб організоване навчання у Відкритому університеті, що налічує 305 навчальних центрів у Великій Британії та 42 – в інших країнах; Каліфорнійському віртуальному університеті (кіберуніверситеті), що об'єднав 95 закладів вищої освіти. Відомі такі віртуальні університети як приватний інтернет-університет Західних губернаторів (Western Governors University), Мічиганський університет (University of Michigan), Міжнародний університет Джонсон і Уельс (Johnson & Wales University), поєднання економічної та академічної складових яких базується на новій системі оцінки їх діяльності, що, у свою чергу базується на конкуренції та коефіцієнті корисної дії, тобто фундаментальна місія цих закладів полягає у підвищенні престижу та конкурентоспроможності університету. Прикладом може слугувати те що, ще в 1999 році компанія «Майкрософт» почала спільний із Массачусетським технологічним інститутом (МТІ) проект створення «Інтернет-кампусу», вартість якого складала – 25 млн. доларів на 5 років (*International Herald Tribune*, 1999).

В результаті діючі на сьогодні віртуальні університети спираються на п'ять основних моделей, виділених С. Гурі-Розенбліт (2001):

- університет, що здійснює виключно дистанційне навчання;
- університет подвійного типу;
- вечірні університетські курси;
- університетські консорціуми;
- університети на базі нових технологій.

Одним з істотних ресурсів підвищення ефективності на світовому ринку дистанційних освітніх послуг, є принципово нова інституційна форма навчання

- хмарні платформи, орієнтовані на поширення «освітнього контенту», що включає як електронні ресурси, так і освітні послуги, що реалізуються з використанням технологій електронного навчання, до них відносяться coursera.org, edx.org, khanacademy.org. Всі ці освітні платформи є відкритими як для інших постачальників контенту, так і для самих учнів, вони обмежуються лише стандартами розміщення контенту, мовами опису результатів навчання і деякими іншими вимогами. Дані платформи принципово орієнтовані на глобальну освітню аудиторію, яка в перспективі, за найближчими прогнозами, зросте до аудиторії в 1 млрд. студентів.

Одним з найбільш успішних глобальних освітніх проєктів є платформа масових відкритих онлайн-курсів (MOOCs) Coursera.com., до складу якої входять 73 млн. зареєстрованих користувачів-студентів, понад 760 проєктів, більше 4500 запропонованих відкритих навчальних курсів.

При цьому перспективи розвитку цих університетів та створення на їх основі реальних моделей академічної діяльності базуються на п'яти основних принципах (Данильченко, 2004):

- соціальний склад потенційного студентства;
- нові ролі та задачі академічного факультету;
- нові способи та форми здобуття знань та їх презентація студентам;
- реорганізація університетів та організаційних структур;
- вплив глобалізації на ринок вищої освіти.

Таке широке розповсюдження практики командної роботи в академічних галузях стає підґрунтям для формування нової структури та форм подачі знань в академічне викладання. Особливо актуальним це стає у випадку впровадження інформаційних та комунікаційних технологій, яке вимагає докорінної реструктуризації усіх сфер діяльності університетів та вкладень на створення нової інфраструктури розробок та презентацій інтегрованих навчальних курсів для глобального розповсюдження, що не стримується географічними кордонами.

В той же час дослідники університетської системи освіти особливо виділяють корпоративні університети, що поєднують можливості та важливість

фундаментальної науки, яка знаходить розвиток в університетах з фінансовими, організаційними та динамічними можливостями сучасних корпорацій, що відкриває нові функціональні можливості. Відомі корпоративні університети таких компаній як «Макдональдс», «Дісней», «Форд», «Майкрософт», «Моторола», які працюють на прибуток, водночас, відповідаючи запитам ринкової ніші і потребам дорослих студентів, які бажають за мінімум часу здобути академічний ступінь за професійними програмами у зручний час і у зручному місці.

Проведений огляд університетської системи освіти дозволяє зробити висновок, що, існуючі типи університетів в умовах глобалізації набувають рис «інтернаціоналізації», яке сприяє виникненню нових явищ, що пов'язані з різними культурними очікуваннями студентів різних національностей, які навчаються разом. Отже, модель сучасного світового університету є освітнім консорціумом, що дозволяє ефективно організувати взаємодію між діючими освітніми закладами різних країн світу та орієнтується на перспективу забезпечення рівноправного доступу до знання та високого рівня освіти (Михайліченко, 2017).

Таким чином, зміст інноваційної моделі університетської системи освіти як науково-навчально-культурного комплексу, добровільного об'єднання закладів, установ та організацій, усіх зацікавлених у навчанні та вихованні нового рівня світогляду вільної людини, особистості університету ХХІ століття, сконцентровано у його меті та місії, а саме, головна мета – гармонійно розвинена особистість; зрощування духовних та культурних цінностей; навчання та виховання вільної людини в умовах сьогодення: додаткова мета – культура оцінки усіх продуктів університетської діяльності, що сприятиме підвищенню престижу та конкурентоспроможності молоді людини в умовах сучасного світу (Сисоєва С.О. & Соколова, 2016).

Поєднання інформаційних і комунікаційних технологій значно збільшило дидактичні можливості усіх моделей дистанційного навчання, особливо його телекомунікативної моделі, і тому проектування навчальної системи є необхідною передумовою практичної реалізації цих можливостей.

Ідея інноваційного університету сучасного світу, на нашу думку, має полягати у вихованні в особистості відповідального ставлення професіонала до розв'язання проблем в умовах невизначеності; повороті від кількісного зростання до якісного розвитку усіх без винятку складових університетської освіти в їх єдності; впровадженні професійної культури як інноваційної форми існування та здобуття нового знання; в інноваційній організації навчання особистості, яка здатна формувати нові завдання протягом усього життя та знаходити їх вирішення (Лузік, 2019).

Отже, основними принципами досягнення інноваційного характеру університетської освіти стають: органічна єдність наук, які зосереджені в університеті, що забезпечуватиме широту світогляду; єдність навчання та досліджень; єдність масового навчання з індивідуалізацією виховання; свобода творчості у процесі досліджень, викладання та навчання; самооновлення шляхом підготовки вчених-викладачів; автономія при достатньому державному фінансуванні; кооперація навчання за різними типами та рівнями; толерантність та повага до культурних відмінностей з культурою оцінювання; перехід від теоретичних досліджень до реальності застосування; вільний відповідальний вибір; виключність, що додає впевненості і сміливості у формуванні найсміливіших завдань та цілей; комунікаційних якостей та підвищенні конкурентоспроможності. При цьому, основні базові умови інноваційного змісту університетської освіти полягають в: переході від вертикальної організації університету до технополісу; балансі інтересів та прав особистості без порушення інтересів суспільства, що є найголовнішою передумовою сталого розвитку; твердому та послідовному відстоюванні особистих переконань з втіленням їх у практику повсякдення, що поступово формує внутрішньо сильнішу особистість; включення викладачів університетів у сфери практичної діяльності із залученням студентів до вирішення практичних задач; поширення досліджень на міждисциплінарній основі та заснованої на них комплексної підготовки фахівців; пріоритет вихованню вільної, творчої особистості з новим світоглядом.

Висновок. Проведений, таким чином, аналіз показав, що рівень розвитку інформаційних і комунікаційних технологій закладає реальний фундамент для глобальної системи дистанційного навчання та робить експорт дистанційної освіти прибутковим, що змушує провідні вузи світу конкурувати між собою на освітніх ринках іншираїн. У той же час дистанційна освіта в країнах, які розвиваються, більше направлена на освіту співвітчизників, а глобальні системи дистанційного вищого освіти надають можливість навчатися широкому колу громадян по всьому світу та створюють відкрите інформаційне освітнє середовище без кордонів.

Саме тому, до основних прогресивних тенденцій розвитку університетської системи освіти ми відносимо: єдність наукової і освітньої діяльності («науку викладає той, хто її робить»); входження академічної корпорації у місцеві законодавчі органи; пошук людей з інноваційним мисленням; зміщення акценту у навчанні з передачі знань на процес їх народження; врахування особистісного фактору («особистостей можуть готувати лише особистості»); визнання академічною спільнотою особистої відповідальності перед майбутніми поколіннями; умова високої якості життя; поширення форм здобуття знання з відкритого інформаційного простору; інновації форм навчання замість традиційних лекцій; залучення до університету всіх наукових та культурних ресурсів держави.

Таким чином, стає зрозумілим, що при використанні дистанційної форми навчання значущими стають не тільки знання, але головне - вміння їх застосовувати для вирішення конкретних життєвих проблем, способи придбання знань і їх успішне використання в різних життєвих ситуаціях, а також вміння приймати відповідальні аргументовані рішення.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Гури-Розенблит, С. (2001). Виртуальные университеты: современные модели и будущее тенденции. *Высшее образование в Европе*, 26, (4), 487- 499.

Данильченко, В.М. (2004). Глобализация и образование в XXI веке. *Высшее образование сегодня*, 3, 44-47.

Лузік, Е. В., Кокарева, А. М. & Хоменко-Семенова, Л.О. (2019). Інноваційні стратегії освітнього процесу: світовий досвід. *Вісник Національного авіаційного університету. Серія: Педагогіка. Психологія*, 14(1), 64–71.

Михайліченко, М. В. (2017). Конгломерат форм організаційного буття університетської освіти: пошук солідарної форми управління. *Гілея: науковий вісник*, 123, 260-265.

Сисоєва, С.О. & Соколова, І.В. (2016). Теорія і практика вищої освіти, 338.

Athabasca University (2020). URL : <https://www.athabascau.ca>

Allama Iqbal Open University (2020). URL : <https://www.aiou.edu.pk>

Capella University (2020). URL : <http://www.capella.edu>

Indira Gandhi National Open University (2020). URL: <http://ignou.ac.in>

E-learning – a global strategic business report (2020). *Global Industry Analysts*. URL: <https://www.strategyr.com/market-report-mobile-learning-forecasts-global-industry-analysts-inc.asp>

Fern Universität in Hagen (2020). URL: <http://www.fernuni-hagen.de/english>

Korea National Open University (2020). URL: <https://www.knou.ac.kr/engknou2>

The National Distance Education University (2020). URL: <http://portal.uned.es>

Sukhothai Thammarath Open University (2020). URL: <https://www.stou.ac.th/main/en>

Microsoft and MIT to launch 'I-Campus' (1999). *International Herald Tribune*.

Universitas Terbuka (2020). URL: <https://www.ut.ac.id/tags/jakarta>

REFERENCES

Guri-Rozenblit, S. (2001). Virtual'nye universitety: sovremennye modeli i budushhie tendencii [Virtual universities: current models and future trends]. *Vysshie obrazovanie v Evrope*, 26, (4), 487- 499.

Danil'chenko, V.M. (2004). Globalizacija i obrazovanie v XXI veke [Globalization and education in the XXI century]. *Vysshie obrazovanie segodnja*, 3, 44-47.

Luzik, E.V., Kokarjeva, A.M. & Khomenko-Semenova, L.O. (2019). Innovatsiini stratehii osvithnoho protsesu: svitovyi dosvid [Innovative strategies of the educational process: world experience]. *Visnyk Natsionalnoho aviatsiinoho universytetu. Serija: Pedagogika. Psykholohiia*, 14(1), 64–71.

Mykhailichenko, M. V. (2017). Konhlomerat form orhanizatsiinoho buttia universytetskoi osvity: poshuk solidarnoi formy upravlinnia [Conglomerate of forms of organizational life of university education: search for a solidary form of government]. *Hileia: naukovyi visnyk*, 123, 260-265.

Sysoieva, S.O. & Sokolova, I.V. (2016). Teoriia i praktyka vyshchoi osvity [Theory and practice of higher education], 338.

Athabasca University (2020). URL: <https://www.athabascau.ca>

Allama Iqbal Open University (2020). URL: <https://www.aiou.edu.pk>

Capella University (2020). URL: <http://www.capella.edu>

Indira Gandhi National Open University (2020). URL: <http://ignou.ac.in>

E-learning – a global strategic business report (2020). *Global Industry Analysts*. URL: <https://www.strategyr.com/market-report-mobile-learning-forecasts-global-industry-analysts-inc.asp>

Fern Universität in Hagen (2020). URL: <http://www.fernuni-hagen.de/english>

Korea National Open University (2020). URL: <https://www.knou.ac.kr/engknou2>

The National Distance Education University (2020). URL: <http://portal.uned.es>
Sukhothai Thammathirat Open University (2020). URL: <https://www.stou.ac.th/main/en>
Microsoft and MIT to launch 'I-Campus' (1999). *International Herald Tribune*.
Universitas Terbuka (2020). URL : <https://www.ut.ac.id/tags/jakarta>

E. Luzik, N.Demchenko, N. Proskurka

WORLD MODELS OF HIGHER EDUCATION IN THE SYSTEM OF DISTANCE LEARNING

Abstract

The article analyzes the world models of higher education in the system of distance learning. After the theoretical analysis of the study of online resources offered by world's leading universities using distance learning, it has been revealed that the global university community has been actively developing and implementing the technologies of distance learning recently.

The comparison and the analysis of the world experience of overcoming the global crisis give the understanding of the possibility of quick response and the creation of strategies for real actions of individual universities as well as the global higher education system as a whole.

Taking into account the international experience, the examined models of distance learning suggest the possibility of creating the unified curricula developed by educators from the leading Ukrainian universities. The reason is that distance learning in Ukraine or the elements of distance learning are introduced mainly in the university environment.

It has been determined that the globalization processes contribute to the increase in competition in the market of distance learning service. This leads to the need to reform the higher education system of Ukraine and encourage universities to use the teaching methods based on information and communication technologies that allow improving distance and traditional learning.

The article proves that the leaders of global distance learning are actively using e-learning in computer-based learning environments available due to the Internet.

The analysis of the experience of using distance learning gives the opportunity to understand the global processes occurring at various levels of global education. Thus, the study of the world experience of developing and applying distance learning in higher education will improve the models of distance learning used by Ukrainian universities. The further study of this experience will contribute to the successful development of distance higher education in Ukraine.

Keywords: *distance learning models; education; educational technologies; international experience; learning*